

Innehåll

Promemorians huvudsakliga innehåll	3
1 Författningsförslag.....	5
1.1 Förslag till lag om ändring i varumärkeslagen (2010:1877).....	5
1.2 Förslag till lag om ändring i lagen (2018:1653) om företagsnamn.....	9
1.3 Förslag till lag om ändring i lagen (2018:1654) om skydd för beteckningar på jordbruksprodukter och livsmedel.....	11
2 Ärendet	15
3 Beteckningar som skyddas genom EU:s tillträde till Genèveakten	17
3.1 Lissabonsystemet och Genèveakten	17
3.2 EU:s tillträde till Genèveakten.....	19
3.3 Sanktioner vid intrång i rätten till en beteckning	20
3.4 Behov av ytterligare författningsändringar med anledning av EU:s tillträde till Genèveakten.....	22
4 Skydd för beteckningar som omfattas av EU:s frihandelsavtal med Vietnam	25
5 Ond tro och andra hinder för registrering av ett varumärke.....	27

6	 Ond tro som hinder för registrering av ett företagsnamn	33
7	 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser	35
8	 Konsekvenser	39
9	 Författningskommentar	41
9.1	Förslaget till lag om ändring i varumärkeslagen (2010:1877)	41
9.2	Förslaget till lag om ändring i lagen (2018:1653) om företagsnamn	48
9.3	Förslaget till lag om ändring i lagen (2018:1654) om skydd för beteckningar på jordbruksprodukter och livsmedel.....	51

Promemorians huvudsakliga innehåll

I promemorian föreslås att varumärkeslagens bestämmelser om skadestånd och andra sanktioner ska kunna tillämpas i samband med intrång i geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar som skyddas inom EU genom unionens tillträde till Genèveakten. Det samma ska gälla sådana geografiska beteckningar som skyddas av frihandelsavtalet med Vietnam.

Förslagen innebär ett stärkt skydd för sådana beteckningar som skyddas av Genèveakten respektive frihandelsavtalet med Vietnam. Det blir bland annat möjligt att vid vite förbjuda användningen av en beteckning. Den som har lidit skada till följd av en otillåten användning av en beteckning kan också få ersättning för skadan.

Vidare föreslås ändringar i varumärkeslagen och lagen om företagsnamn när det gäller bestämmelserna om hinder mot registrering av varumärken och företagsnamn i de fall sökanden är i ond tro. Ändringarna innebär att reglerna förtydligas med hänsyn till ny rättspraxis från EU-domstolen.

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 juli 2021.

1 Författningsförslag

1.1 Förslag till lag om ändring i varumärkeslagen (2010:1877)

Härigenom föreskrivs att 2 kap. 7, 8 och 33 §§ varumärkeslagen (2010:1877) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 kap. 7 §¹

Ett varumärke får inte registreras om varumärket

1. strider mot lag eller annan författning eller mot goda seder eller allmän ordning,

2. är ägnat att vilseleda allmänheten i fråga om varans eller tjänstens art, kvalitet, geografiska ursprung eller någon annan omständighet,

3. utan tillstånd innehåller en sådan statlig eller internationell beteckning eller ett sådant kommunalt vapen som enligt lag eller annan författning inte får användas obehörigen som varumärke, eller något som lätt kan förväxlas med en sådan beteckning eller ett sådant vapen,

4. utan tillstånd innehåller ett sådant kännetecken som enligt lagen (2014:812) om skydd för kännetecken i den internationella humanitära rätten inte får användas obehörigen som varumärke, eller något som kan förväxlas med ett sådant kännetecken,

5. innehåller en ursprungsbeteckning, en geografisk beteckning, en beteckning för ett traditionellt uttryck för vin eller en beteckning för en garanterad traditionell specialitet, i den utsträckning beteckningen är skyddad enligt unionsrätten,

¹ Senaste lydelse 2018:1652.

6. innehåller eller består av något som är ägnat att uppfattas som en geografisk beteckning för vin eller spritdrycker och märket avser vin eller spritdrycker av annat ursprung, eller

7. innehåller eller i väsentliga delar återger en äldre växtsortbenämning som avser en växtsort av samma eller närstående växtart, i den utsträckning växtsorten är skyddad enligt växtförädlarrättslagen (1997:306) eller unionsrätten.

Ett varumärke får inte heller registreras om ansökan om registrering gjordes i ond tro.

Ett kollektiv-, garanti- eller kontrollmärke får inte registreras om villkoren för märkets användning strider mot goda seder eller allmän ordning. Ett kollektivmärke som avses i 6 § får vidare inte registreras om villkoren inte tillåter medlemskap i sammanslutningen för alla som tillhandahåller sådana varor eller tjänster som märket avser och varorna eller tjänsterna har sitt ursprung i det geografiska område som märket avser.

8 §²

Ett varumärke får inte registreras om varumärket

1. är identiskt med ett äldre varukännetecken för varor eller tjänster av samma slag,

2. är identiskt med eller liknar ett äldre varukännetecken för varor eller tjänster av samma eller liknande slag, om det finns en risk för förväxling, inbegripet risken för att användningen av varumärket leder till uppfattningen att det finns ett samband mellan den som använder varumärket och innehavaren av varukännetecknet,

3. är identiskt med eller liknar ett äldre varukännetecken som är känt inom en betydande del av omsättningskretsen, och användningen av varumärket utan

2. är identiskt med eller liknar ett äldre varukännetecken för varor eller tjänster av samma eller liknande slag, om det finns en risk för förväxling, inbegripet risken för att användningen av varumärket leder till uppfattningen att det finns ett samband mellan den som använder varumärket och innehavaren av varukännetecknet, *eller*

3. är identiskt med eller liknar ett äldre varukännetecken som är känt inom en betydande del av omsättningskretsen, och användningen av varumärket utan

² Senaste lydelse 2018:1652.

skäligen anledning skulle dra otillbörlig fördel av eller vara till skada för varukännetecknets särskiljningsförmåga eller anseende, oavsett om användningen avser varor eller tjänster av samma, liknande eller annat slag, *eller*

4. kan förväxlas med ett kännetecken som användes här i landet eller i utlandet av någon annan vid tidpunkten för ansökan och som fortfarande används, om sökanden var i ond tro vid tidpunkten för ansökan.

Med ett varukännetecken avses i första stycket 1–3

1. ett varumärke som är registrerat enligt detta kapitel,
2. ett varumärke som är registrerat genom en internationell varumärkesregistrering som enligt 5 kap. fått giltighet i Sverige,
3. ett varukännetecken som är inarbetat, om det inarbetade skyddet gäller inom en väsentlig del av landet, samt
4. ett EU-varumärke.

skäligen anledning skulle dra otillbörlig fördel av eller vara till skada för varukännetecknets särskiljningsförmåga eller anseende, oavsett om användningen avser varor eller tjänster av samma, liknande eller annat slag.

Ett varumärke får inte heller registreras om ansökan görs i eget namn av en agent eller en annan företrädare för en innehavare av ett varukännetecken och ansökan avser innehavarens kännetecken. Varumärket får dock registreras om företrädaren har innehavarens tillstånd eller annars har giltiga skäl för sitt handlande.

33 §³

Om det efter registreringen görs någon ändring av de villkor som gäller för att ett kollektiv-, garanti- eller kontrollmärke ska få användas, ska innehavaren anmäla detta till Patent- och registreringsverket.

De ändrade villkoren ska föras in i varumärkesregistret och kungöras, under förutsättning att de villkor som gäller för varumärkets användning fortfarande uppfyller kraven i 1 § andra stycket och att det inte finns något hinder mot att föra in de ändrade villkoren enligt 7 § *andra* stycket.

De ändrade villkoren ska föras in i varumärkesregistret och kungöras, under förutsättning att de villkor som gäller för varumärkets användning fortfarande uppfyller kraven i 1 § andra stycket och att det inte finns något hinder mot att föra in de ändrade villkoren enligt 7 § *tredje* stycket.

-
1. Denna lag träder i kraft den 1 juli 2021.
 2. De nya bestämmelserna tillämpas även på varumärken som har registrerats och ansökningar om registreringar som har gjorts före ikraftträdandet.

³ Senaste lydelse 2018:1652.

1.2 Förslag till lag om ändring i lagen (2018:1653) om företagsnamn

Härigenom föreskrivs att 2 kap. 2 och 3 §§ lagen (2018:1653) om företagsnamn ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 kap.

2 §

Ett företagsnamn får inte registreras om företagsnamnet

1. strider mot lag eller annan författning eller mot goda seder eller allmän ordning,

2. utan tillstånd innehåller en sådan statlig eller internationell beteckning som enligt lag eller annan författning inte får användas obehörigen som företagsnamn, eller något som lätt kan förväxlas med en sådan beteckning,

3. utan tillstånd innehåller ett sådant kännetecken som enligt lagen (2014:812) om skydd för kännetecken i den internationella humanitära rätten inte får användas obehörigen som företagsnamn, eller något som kan förväxlas med ett sådant kännetecken,

4. innehåller eller i väsentliga delar återger en äldre växtsortbenämning som avser en växtsort av samma eller närstående växtart, i den utsträckning växtsorten är skyddad enligt växtförädlarrättslagen (1997:306) eller unionsrätten, eller

5. i annat fall är ägnat att vilseleda allmänheten.

Ett företagsnamn får inte heller registreras om ansökan om registrering gjordes i ond tro.

3 §

Ett företagsnamn får inte registreras om företagsnamnet

1. är identiskt med ett äldre näringskännetecken för verksamhet av samma slag,

2. är identiskt med eller liknar ett äldre näringskännetecken för verksamhet av samma eller liknande slag, om det finns en risk för förväxling, inbegripet risken

2. är identiskt med eller liknar ett äldre näringskännetecken för verksamhet av samma eller liknande slag, om det finns en risk för förväxling, inbegripet risken

för att användningen av företagsnamnet leder till uppfattningen att det finns ett samband mellan den som använder företagsnamnet och innehavaren av näringskännetecknet,

3. är identiskt med eller liknar ett äldre näringskännetecken som är känt inom en betydande del av omsättningskretsen, och användningen av företagsnamnet utan skälig anledning skulle dra otillbörlig fördel av eller vara till skada för näringskännetecknets särskiljningsförmåga eller anseende, oavsett om användningen avser verksamhet av samma, liknande eller annat slag, *eller*

4. kan förväxlas med ett kännetecken som användes här i landet eller i utlandet av någon annan vid tidpunkten för ansökan och som fortfarande används, om sökanden var i ond tro vid tidpunkten för ansökan.

för att användningen av företagsnamnet leder till uppfattningen att det finns ett samband mellan den som använder företagsnamnet och innehavaren av näringskännetecknet, *eller*

3. är identiskt med eller liknar ett äldre näringskännetecken som är känt inom en betydande del av omsättningskretsen, och användningen av företagsnamnet utan skälig anledning skulle dra otillbörlig fördel av eller vara till skada för näringskännetecknets särskiljningsförmåga eller anseende, oavsett om användningen avser verksamhet av samma, liknande eller annat slag.

1. Denna lag träder i kraft den 1 juli 2021.

2. De nya bestämmelserna tillämpas även på företagsnamn som har registrerats och ansökningar om registreringar som har gjorts före ikraftträdandet.

1.3 Förslag till lag om ändring i lagen (2018:1654) om skydd för beteckningar på jordbruksprodukter och livsmedel

Härigenom föreskrivs att 1 och 2 §§ lagen (2018:1654) om skydd för beteckningar på jordbruksprodukter och livsmedel ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §

Bestämmelserna i 8 kap. 3–8 §§, 9 kap. och 10 kap. 9 § varumärkeslagen (2010:1877) ska tillämpas vid intrång i den rätt till en beteckning som följer av

1. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 110/2008 av den 15 januari 2008 om definition, beskrivning, presentation och märkning av, samt skydd av geografiska beteckningar för, spritdrycker, samt om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 1576/89, i den ursprungliga lydelsen,

2. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1151/2012 av den 21 november 2012 om kvalitetsordningar för jordbruksprodukter och livsmedel, i den ursprungliga lydelsen,

3. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013 av den 17 december 2013 om upprättande av en samlad marknadsordning för jordbruksprodukter och om upphävande av rådets förordningar (EEG) nr 922/72, (EEG) nr 234/79, (EG) nr 1037/2001 och (EG) nr 1234/2007, i den ursprungliga lydelsen, *eller*

3. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013 av den 17 december 2013 om upprättande av en samlad marknadsordning för jordbruksprodukter och om upphävande av rådets förordningar (EEG) nr 922/72, (EEG) nr 234/79, (EG) nr 1037/2001 och (EG) nr 1234/2007, i den ursprungliga lydelsen,

4. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 251/2014 av den 26 februari 2014 om definition, beskrivning, presentation och märkning av, samt

4. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 251/2014 av den 26 februari 2014 om definition, beskrivning, presentation och märkning av, samt

skydd av geografiska beteckningar för, aromatiserade vinprodukter och om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 1601/91, i den ursprungliga lydelsen.

skydd av geografiska beteckningar för, aromatiserade vinprodukter och om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 1601/91, i den ursprungliga lydelsen, *eller*

5. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1753 av den 23 oktober 2019 om unionens åtgärder efter anslutningen till Genèveakten inom Lissabonöverenskommelsen om ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar, i den ursprungliga lydelsen.

2 §¹

Bestämmelserna i 8 kap. 3–8 §§, 9 kap. och 10 kap. 9 § varumärkeslagen (2010:1877) ska också tillämpas vid intrång i den rätt till en beteckning som följer av

1. frihandelsavtalet mellan Europeiska unionen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Republiken Korea, å andra sidan, av den 6 oktober 2010 (EUT L 127, 14.5.2011, s. 6),

2. handelsavtalet mellan Europeiska unionen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Colombia, Peru och Ecuador, å andra sidan, av den 26 juni 2012 (EUT L 354, 21.12.2012, s. 3 och EUT L 356, 24.12.2016, s. 3),

3. avtalet om upprättande av en associering mellan Europeiska unionen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Centralamerika, å andra sidan, av den 29 juni 2012 (EUT L 346, 15.12.2012, s. 3),

4. associeringsavtalet mellan Europeiska unionen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Ukraina, å andra sidan, av den 27 juni 2014 (EUT L 161, 29.5.2014, s. 3),

5. associeringsavtalet mellan Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen och deras medlemsstater, å ena sidan, och Republiken Moldavien, å andra sidan, av den 27 juni 2014 (EUT L 260, 30.8.2014, s. 4),

¹ Senaste lydelse 2019:512.

6. associeringsavtalet mellan Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen och deras medlemsstater, å ena sidan, och Georgien, å andra sidan, av den 27 juni 2014 (EUT L 261, 30.8.2014, s. 4),

7. det övergripande avtalet om ekonomi och handel (CETA) mellan Kanada, å ena sidan, och Europeiska unionen och dess medlemsstater, å andra sidan, av den 30 oktober 2016 (EUT L 11, 14.1.2017, s. 23),
eller

8. avtalet mellan Europeiska unionen och Japan om ett ekonomiskt partnerskap, av den 17 juli 2018 (EUT L 330, 27.12.2018, s. 3).

7. det övergripande avtalet om ekonomi och handel (CETA) mellan Kanada, å ena sidan, och Europeiska unionen och dess medlemsstater, å andra sidan, av den 30 oktober 2016 (EUT L 11, 14.1.2017, s. 23),

8. avtalet mellan Europeiska unionen och Japan om ett ekonomiskt partnerskap, av den 17 juli 2018 (EUT L 330, 27.12.2018, s. 3), *eller*

9. *frihandelsavtalet mellan Europeiska unionen och socialistiska republiken Vietnam av den XX 2020 (EUT L XX).*

1. Denna lag träder i kraft den 1 juli 2021.

2. De nya bestämmelserna tillämpas även på beteckningar som har fått skydd före ikraftträdandet.

3. De nya bestämmelserna som avser hänvisning till 8 kap. 4–6 och 8 §§ varumärkeslagen (2010:1877) tillämpas inte på intrång, försök till intrång eller förberedelse till intrång som skett före ikraftträdandet.

2 Ärendet

Genèveakten inom Lissabonöverenskommelsen för ursprungsbe-teckningar och geografiska beteckningar (Genèveakten) antogs av Förenta nationernas organ för immaterialrätt, World Intellectual Property Organization (WIPO), i maj 2015. EU tillträdde akten den 26 november 2019.

Genèveakten trädde i kraft den 26 februari 2020. För att genom-föra akten i EU har en förordning antagits (Europaparlamentet och rådets förordning [EU] 2019/1753 av den 23 oktober 2019 om Euro-peiska unionens anslutning till Genèveakten inom Lissabonöverens-kommelsen om ursprungsbe-teckningar och geografiska beteckning-ar, härafter anslutningsförordningen).

I denna promemoria lämnas förslag till bestämmelser om skade-stånd och andra civilrättsliga sanktioner vid intrång i de beteckningar som skyddas till följd av EU:s tillträde till Genèveakten. I prome-morian behandlas också frågan om huruvida det med anledning av tillträdet behövs andra ändringar i den civilrättsliga regleringen av immaterialrätterna. Behovet av författningsändringar när det gäller registrering av skyddade beteckningar och kontrollmyndigheters verksamhet behandlas i en promemoria som har tagits fram av Livsmedelsverket på uppdrag av Näringsdepartementet (dnr N2020/00310/JL).

I den här promemorian föreslås även att det ska vara möjligt att göra gällande sanktioner vid intrång i en beteckning som skyddas i EU enligt frihandelsavtalet med Vietnam.

Slutligen föreslås ändringar i varumärkeslagen (2010:1877) och lagen (2018:1653) om företagsnamn när det gäller bestämmelserna om hinder mot registrering av ett varumärke respektive ett företags-namn på grund av att sökanden är i ond tro.

3 Beteckningar som skyddas genom EU:s tillträde till Genèveakten

3.1 Lissabonsystemet och Genèveakten

Lissabonöverenskommelsen

Genom Lissabonöverenskommelsen om skydd av ursprungsbeteckningar och deras internationella registrering av den 31 oktober 1958 (Lissabonöverenskommelsen) har det inrättats en särskild union för skydd av ursprungsbeteckningar, det s.k. Lissabonsystemet.

En ursprungsbeteckning är en beteckning – vanligtvis ett namn – som används för att ange att en produkt har sitt ursprung i ett visst geografiskt område där produktens kvalitet eller egenskaper helt eller delvis beror på det geografiska ursprunget. Exempel på skyddade ursprungsbeteckningar är Champagne och Comté.

Att en ursprungsbeteckning är skyddad medför att endast producenter som uppfyller vissa krav som gäller för beteckningen får använda sig av den vid märkning eller marknadsföring av en produkt. Dessa krav kan gälla bl.a. tillverkningsmetoden, var råvarorna för produkten hämtas från eller på vilken plats tillverkningen sker. Beteckningen Comté får exempelvis endast användas för viss typ av ost baserad på opastöriserad komjölk som produceras inom regionen Franche-Comté i östra Frankrike.

Skyddet innebär att den som har rätt till en beteckning kan hindra andra från att använda beteckningen för produkter – bl.a. olika typer av efterbildningar – som inte uppfyller de krav som uppställs för beteckningen.

Skydd för en beteckning inom Lissabonsystemet uppkommer genom registrering i ett internationellt register som administreras av

den internationella byrån hos WIPO. De länder som ansluter sig till systemet åtar sig att skydda registrerade ursprungs-beteckningar från andra länder, men en deltagande stat kan under vissa förutsättningar förklara att en registrerad beteckning inte kommer att skyddas inom dess område.

För närvarande är knappt 30 stater parter till Lissabonöverenskommelsen i den lydelse som gäller efter en revidering som skedde år 1967 och en ändring 1979. Sverige har inte anslutit sig till överenskommelsen.

Genèveakten

Genèveakten innebär ytterligare en revidering av Lissabonöverenskommelsen. Genom Genèveakten har Lissabonsystemet utvidgats till att utöver ursprungs-beteckningar omfatta skydd för s.k. geografiska beteckningar. Även en sådan beteckning anger det geografiska ursprunget för en produkt, men den ställer inte lika höga krav på sambandet mellan produktens kvalitet och ursprung som en ursprungs-beteckning gör. Genèveakten gör det också möjligt för mellanstatliga organisationer som EU att ansluta sig till systemet, vilket inte har varit möjligt tidigare.

En stat eller en mellanstatlig organisation kan ansluta sig till Genèveakten utan att bli part till en tidigare lydelse av Lissabonöverenskommelsen. Staten eller organisationen blir genom anslutningen medlem i den särskilda union som har inrättats genom Lissabonöverenskommelsen, dvs. Lissabonsystemet. Mellan stater som är parter till både 1958 eller 1967 års konventioner och Genèveakten är utgångspunkten att den sistnämnda har företräde vid tillämpningen.

3.2 EU:s tillträde till Genèveakten

Inom EU finns det redan ett unionsrättsligt system som för vissa typer av produkter skyddar sådana ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar som omfattas av Genèveakten. Skydd uppkommer genom registrering hos EU-kommissionen i enlighet med ett antal EU-förordningar som gäller för vin, spritdrycker, aromatiserade viner, jordbruksprodukter och livsmedel.¹ Vidare skyddas vissa beteckningar inom EU genom internationella avtal som EU har ingått med tredjeländer, bl.a. Japan, Republiken Korea och Kanada.

EU:s anslutning till Genèveakten innebär att de beteckningar som skyddas inom EU med stöd av nämnda förordningar också kan skyddas i de länder utanför EU som har anslutit sig till Lissabonsystemet. Enligt anslutningsförordningen ankommer det på kommissionen att på begäran av en medlemsstat ansöka om registrering av en beteckning hos den internationella byrån vid WIPO. Genom anslutningsförordningen inrättas även ett förfarande enligt vilket beteckningar från tredjeländer som har registrerats hos WIPO kan få skydd inom unionen. Ett sådant skydd ges efter beslut av kommissionen och kan endast avse produkter för vilka skydd av ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar tillhandahålls inom EU, dvs. vin och spritdrycker, jordbruksprodukter och livsmedel. Beteckningar som registrerats hos WIPO inom ramen för Lissabonsystemet erhåller alltså inget automatiskt skydd i EU.

Genèveakten omfattas av EU:s exklusiva kompetens (se EU-domstolens dom av den 25 oktober 2017, kommissionen mot rådet, C-389/15, EU:C:2017:798). Det innebär att utgångspunkten är att

¹ Se följande förordningar:

1. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1151/2012 av den 21 november 2012 om kvalitetsordningar för jordbruksprodukter och livsmedel;
2. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013 av den 17 december 2013 om upprättande av en samlad marknadsordning för jordbruksprodukter och om upphävande av rådets förordningar (EEG) nr 922/72, (EEG) nr 234/79, (EG) nr 1037/2001 och (EG) nr 1234/2007;
3. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 251/2014 av den 26 februari 2014 om definition, beskrivning, presentation och märkning av, samt skydd av geografiska beteckningar för, aromatiserade vinprodukter och om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 1601/91;
4. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/787 av den 17 april 2019 om definition, beskrivning, presentation och märkning av spritdrycker, användning av namn på spritdrycker i presentationen och märkningen av andra livsmedel, skydd av geografiska beteckningar för spritdrycker, användning av jordbruksalkohol och destillat av jordbruksprodukter i alkoholhaltiga drycker samt om upphävande av förordning (EG) nr 110/2008.

medlemsstaterna inte själva ansluter sig till akten. I stället ansluter sig EU till den i egenskap av mellanstatlig organisation, som också har skett i detta fall. Rådsbeslutet om EU:s anslutning till Genèveakten ger dock en möjlighet för medlemsstaterna att också ansluta sig till akten. Avsikten är framför allt att de medlemsstater som redan är parter till Lissabonöverenskommelsen ska kunna ansluta sig till den reviderade version som Genèveakten utgör.

Det kan i det här sammanhanget nämnas att kommissionen har väckt talan mot rådet med anledning av beslutet och yrkat att den del av beslutet som möjliggör för medlemsstaterna att ansluta sig till akten ska ogiltigförklaras (se EU-domstolens mål nr C-24/20). Frågan om medlemsstaterna får tillträda Genèveakten är därför inte slutligt avgjord. EU-domstolens avgörande förväntas dock inte påverka EU:s tillträde till Genèveakten i egenskap av mellanstatlig organisation eller de förslag som lämnas i denna promemoria.

3.3 Sanktioner vid intrång i rätten till en beteckning

Förslag: Bestämmelserna i varumärkeslagen om skadestånd och andra sanktioner ska tillämpas vid intrång i den rätt till en beteckning som följer av anslutningsförordningen.

Skälen för förslaget: Om någon använder en geografisk beteckning eller en ursprungsbeteckning på ett otillåtet sätt, behöver det finnas sanktioner för att den som innehar rätten till beteckningen ska kunna ingripa mot användningen. En sådan sanktion kan t.ex. innebära att en domstol vid vite förbjuder en producent att använda en ursprungsbeteckning för att marknadsföra en vara om kraven för att få använda beteckningen inte är uppfyllda. Den som har lidit skada till följd av en otillåten användning av en beteckning bör också kunna få ersättning för skadan.

Varken Genèveakten eller anslutningsförordningen innehåller bestämmelser om sanktioner i samband med intrång i rätten till en ursprungsbeteckning eller en geografisk beteckning. Enligt det civilrättsliga sanktionsdirektivet² ska emellertid medlemsstaterna tillhandahålla de sanktioner som är nödvändiga för att skydda de im-

² Se Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/48/EG av den 29 april 2004 om säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter.

materiella rättigheter som omfattas av direktivet. Vid genomförandet av direktivet konstaterades att registrerade beteckningar som avses i EU:s förordningar om skydd för beteckningar för jordbruksprodukter och livsmedel m.m. är sådana immateriella rättigheter som omfattas av det direktivet (se prop. 2008/09:67 s. 246). Det inbegriper sådana ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar som skyddas inom EU med anledning av tillträdet till Genèveakten.

Mot denna bakgrund bör det säkerställas att det finns civilrättsliga sanktioner för sådana beteckningar som kan skyddas i EU med anledning av tillträdet till Genèveakten.

Enligt 1 § lagen (2018:1654) om skydd för beteckningar på jordbruksprodukter och livsmedel gäller redan att varumärkeslagens bestämmelser om skadestånd och andra sanktioner tillämpas vid intrång i den rätt till en beteckning som följer av EU-förordningarna om skydd för beteckningar för jordbruksprodukter och livsmedel m.m. De sanktioner som kan bli aktuella är bl.a. vitesförbud, intrångsundersökning, skadestånd, informationsföreläggande och åtgärder som avser intrångsgörande varor, t.ex. att varorna förstörs. Bestämmelserna har införts med anledning av sanktionsdirektivet.

EU:s anslutning till Genèveakten innebär som utgångspunkt inte att en ursprungsbeteckning eller en geografisk beteckning som redan skyddas inom EU får något ytterligare skydd i EU. Rätten till en sådan beteckning kommer även fortsättningsvis att regleras av förordningarna om skydd för beteckningar för jordbruksprodukter och livsmedel m.m., och varumärkeslagens bestämmelser om skadestånd och sanktioner kommer att kunna tillämpas i samband med intrång.

Som nämns i avsnitt 3.2 innebär EU:s tillträde till Genèveakten emellertid att även beteckningar från tredjeländer som har registrerats i det internationella registret hos WIPO kan få skydd i unionen, efter beslut av kommissionen. Det skydd för dessa beteckningar som uppkommer inom EU med stöd av anslutningsförordningen liknar det skydd som redan finns för sådana beteckningar inom EU. Skyddet gäller också enbart sådana typer av produkter som kan skyddas inom unionen, dvs. jordbruksprodukter och livsmedel m.m.

Ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar från tredjeländer som skyddas med stöd av anslutningsförordningen bör ha ett skydd i svensk rätt som motsvarar det som gäller för de beteckningar som skyddas enligt de befintliga EU-förordningarna. Detta kan lämpligen ske genom att de bestämmelser om sanktioner

i varumärkeslagen som anges i 1 § lagen om skydd för beteckningar på jordbruksprodukter och livsmedel görs tillämpliga även på den rätt till beteckningar som följer av anslutningsförordningen.

I likhet med övriga förordningar som omfattas av lagen bör hänvisningen till anslutningsförordningen avse förordningen i dess ursprungliga lydelse, s.k. statisk hänvisning. Om förordningen skulle komma att ändras behöver det därmed övervägas om detta motiverar någon ändring i regleringen av sanktioner.

Några ytterligare sanktioner för att säkerställa ett fullgott skydd för beteckningar som omfattas av Genèveakten bedöms inte vara nödvändiga.

3.4 Behov av ytterligare författningsändringar med anledning av EU:s tillträde till Genèveakten

Bedömning: Det finns inget behov av ändringar i den civilrättsliga regleringen av immaterialrätterna med anledning av EU:s tillträde till Genèveakten, utöver tillförande av sanktioner.

Skälen för bedömningen: Utöver sanktioner aktualiserar EU:s tillträde till Genèveakten frågan om förhållandet mellan sådana beteckningar som skyddas av akten och varumärken.

Enligt anslutningsförordningen gäller att ett sedan tidigare skyddat varumärke kan fortsätta att användas trots att en beteckning får skydd enligt förordningen. Om ett varumärke är känt kan det enligt förordningen dessutom utgöra hinder för registrering av en beteckning. Å andra sidan kan beteckningar som skyddas enligt anslutningsförordningen utgöra hinder för registrering av ett varumärke och grund för hävning av en registrering. Detta följer av det s.k. varumärkesdirektivet.³

Varumärkesdirektivet har införlivats i svensk rätt genom ändringar i varumärkeslagen (se prop. 2017/18:267). Enligt varumärkeslagen gäller följaktligen redan att ett varumärke inte får registreras och att en registrering kan hävas om varumärket innehåller en ursprungsbeteckning eller en geografisk beteckning, under förutsättning att beteckningen är skyddad enligt unionsrätten (se 2 kap. 7 § första

³ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2436 av den 16 december 2015 för tillnärmning av medlemsstaternas varumärkeslagstiftning.

stycket 5 och 3 kap. 1 § varumärkeslagen). Detta inbegriper beteckningar som skyddas med stöd av anslutningsförordningen. Av kommissionens beslut om skydd som fattats enligt förordningen framgår i vilken utsträckning som skydd föreligger (jfr prop. 2017/18:267 s. 240).

Enligt den svenska varumärkeslagen gäller alltså redan att det skydd för beteckningar som följer av anslutningsförordningen kan beaktas som hinder vid registreringen av ett varumärke. Några ändringar i varumärkeslagen eller den övriga civilrättsliga regleringen avseende immaterialrätterna behövs därmed inte.

Behovet av författningsändringar när det gäller registrering av skyddade beteckningar och kontrollmyndigheters verksamhet behandlas i en separat promemoria (se avsnitt 2).

4 Skydd för beteckningar som omfattas av EU:s frihandelsavtal med Vietnam

Förslag: Bestämmelserna i varumärkeslagen om skadestånd och andra sanktioner ska tillämpas vid intrång i den rätt till en beteckning som följer av frihandelsavtalet mellan Europeiska unionen och Vietnam.

Skälen för förslaget: EU har ingått ett nytt handelsavtal med Vietnam som innehåller bestämmelser om skydd för geografiska beteckningar. Avtalet har godkänts av rådet och träder i kraft efter att det har ratificerats av Vietnam, vilket förväntas ske under 2020.

Som redogörs för i avsnitt 3.2 finns inom EU ett immaterialrättsligt skydd för olika typer av beteckningar. Skyddet uppkommer genom registrering enligt ett antal EU-förordningar eller direkt genom de internationella avtal som EU ingår med tredjeländer. EU har slutit ett flertal avtal som innehåller bestämmelser om skydd för beteckningar, t.ex. det övergripande avtalet om ekonomi och handel med Kanada och avtalet mellan Europeiska unionen och Japan om ett ekonomiskt partnerskap.

Vid intrång i en rätt till en beteckning som följer av vissa av de avtal som EU har ingått med tredjeländer tillämpas bestämmelserna i varumärkeslagen om skadestånd och andra civilrättsliga sanktioner. Det framgår av lagen om skydd för beteckningar på jordbruksprodukter och livsmedel, där de internationella avtalen räknas upp.

Frihandelsavtalet med Vietnam innehåller bestämmelser om skydd för geografiska beteckningar och bestämmelser om sanktioner vid intrång i sådana beteckningar. Bestämmelserna i varumärkeslagen om sanktioner bör därför göras tillämpliga även vid intrång i

den rätt till en beteckning som följer av det avtalet. Detta kan lämpligen ske genom att avtalet läggs till i uppräknningen av internationella avtal i lagen om skydd för beteckningar på jordbruksprodukter och livsmedel.

5 Ond tro och andra hinder för registrering av ett varumärke

Förslag: En generell bestämmelse som hindrar att ett varumärke registreras då ansökan har gjorts i ond tro ska föras in i varumärkeslagen bland de hinder mot registrering som motiveras av allmänna intressen. Bestämmelsen ska ersätta det hittillsvarande registreringshindret om ond tro.

Det ska också läggas till en bestämmelse som hindrar att en agent eller en annan företrädare utan tillstånd eller andra giltiga skäl registrerar innehavarens varumärke i sitt eget namn.

Skälen för förslagen

Hinder för registrering och grunder för hävning

Varumärkeslagen innehåller olika bestämmelser som inskränker en sökandes möjlighet att få registrera ett varumärke: s.k. absoluta och relativa registreringshinder.

De absoluta registreringshindren motiveras av allmänna intressen och innebär t.ex. att ett varumärke som strider mot goda seder och allmän ordning inte får registreras. De relativa registreringshindren motiveras av att det sökta varumärket inte ska stå i konflikt med en tidigare rättighet, t.ex. någon annans registrerade varumärke eller företagsnamn.

Enligt varumärkeslagen är det även möjligt att häva en registrering av ett varumärke efter att registrering har skett. Systematiken i lagen bygger på att en omständighet som innebär hinder för en registrering även utgör grund för att häva registreringen av varumärket.

Varumärkeslagens bestämmelser om hinder mot registrering av varumärken bygger på EU:s varumärkesdirektiv från 2015. Direktivet är en omarbetning av tidigare varumärkesdirektiv. Direktivbestämmelserna är uttömmande i fråga om vilka registreringshinder och hävningsgrunder som medlemsstaterna får ha, men vissa av grunderna är frivilliga för medlemsstaterna att införa.

Ond tro som registreringshinder och hävningsgrund

I varumärkeslagen finns en bestämmelse som hindrar att ett varumärke får registreras i de fall sökanden var i ond tro vid ansöknings-tidpunkten. Bestämmelsen fick sin nuvarande utformning i samband med införandet av 2010 års varumärkeslag och ändrades inte då det nya varumärkesdirektivet genomfördes i svensk rätt.

Enligt bestämmelsen – som är ett relativt registreringshinder – får ett varumärke inte registreras om det kan förväxlas med ett kännetecken som användes i Sverige eller i utlandet av någon annan vid tidpunkten för ansökan och som fortfarande används, om sökanden var i ond tro vid tidpunkten för ansökan (2 kap. 8 § första stycket 4). En varumärkesregistrering får under motsvarande förutsättningar hävas (3 kap. 1 § första stycket).

Bestämmelserna genomför varumärkesdirektivets regler om ond tro. Enligt direktivet är det obligatoriskt för medlemsstaterna att ha regler i nationell rätt om att en registrering ska kunna hävas om ansökan gjordes i ond tro och valfritt att ha en motsvarande bestämmelse som absolut registreringshinder (artikel 4.2). Enligt direktivet är det också frivilligt för medlemsstaterna att ha en bestämmelse om ond tro som ett relativt registreringshinder och en hävningsgrund i situationer då det sökta varumärket kan förväxlas med ett äldre varumärke som är skyddat utomlands (artikel 5.4 c).

Det kan i det här sammanhanget konstateras att andra nordiska länder har valt olika lösningar när det gäller genomförandet av direktivbestämmelserna om ond tro. I korthet kan nämnas att Danmark, Norge och Finland alla har valt en generell bestämmelse om ond tro som hävningsgrund, som ligger nära direktivets lydelse. När det gäller vilka registreringshinder som valts skiljer sig dock genomförandet delvis åt. Det kan bland annat nämnas att Danmark och Norge har valt den generella regeln även som ett absolut

registreringshinder, medan Finland endast valt ett snävare relativt hinder i förhållande till varumärken som är skyddade i utlandet. En sådan regel har även införts i Danmark. I Norge – där reglerna ännu inte trätt i kraft – har man inte valt att införa något relativt registreringshinder om ond tro utan endast ett generellt absolut hinder.

En generell bestämmelse om ond tro bör införas

Begreppet ond tro har en särskild unionsrättslig innebörd och har därför delvis en annan betydelse inom varumärkesrätten än i den allmänna förmögenhetsrätten. Ond tro avser här närmast situationer där en sökande agerat i någon form av illvilja eller affärsmässig otillbörlighet.

EU-domstolen har under det senaste året kommit att tolka begreppet i två nya avgöranden. I denna praxis har domstolen klargjort att ond tro även kan föreligga i situationer då det sökta varumärket inte kan förväxlas med ett annat varumärke som används av någon annan. Dessutom kan ond tro enligt domstolen föreligga i mer generella situationer, t.ex. då sökanden ansöker om registrering i strid med varumärkessystemets bakomliggande syften och utan avsikt att använda varumärket. (Se EU-domstolens domar av den 12 september 2019, Koton, mål C-104/18 P, och den 29 januari 2020, Sky m.fl., mål C-371/18.) De nya rättsfallen innebär att EU-domstolen har klargjort att begreppet ond tro ska tolkas förhållandevis brett. Tillämpningsområdet får därmed anses ha utvidgats i förhållande till vad som framgått av tidigare praxis.

Med hänsyn till EU-domstolens nya praxis finns det anledning att överväga om bestämmelserna om ond tro i varumärkeslagen bör göras mer generella. I tidigare lagstiftningssammanhang har det konstaterats att det finns fördelar med att de centrala bestämmelserna i varumärkeslagen är utformade i nära anslutning till de bakomliggande EU-reglerna. En sådan utformning kan underlätta tolkningen och tillämpningen av reglerna och vara till fördel för myndigheter, domstolar och inte minst enskilda användare (jfr prop. 2009/10:225 s. 179 f. och 2017/18:267 s. 141 f.).

En mer generell bestämmelse skulle också innebära att det blir lättare att hindra varumärkesregistreringar som av olika skäl är otillbörliga och strider mot allmänna intressen. Övervägande skäl talar

därför för att det nu införs ett mer generellt registreringshinder för de fall en ansökan gjorts i ond tro. Bestämmelsen bör utformas i nära anslutning till ordalydelsen i direktivet och utgöra ett absolut registreringshinder. Genom detta får också bestämmelsen om hävning en motsvarande utformning.

Förslaget innebär också att bestämmelserna om ond tro blir mer lika regleringen i andra nordiska länder och särskilt den som valts i Norge och Danmark.

Den nya bestämmelsen kommer att ha ett bredare tillämpningsområde än den hittillsvarande. Bestämmelsen kommer, precis som i dag, att kunna omfatta situationer där ond tro föreligger i förhållande till någon annans tidigare rättigheter. Vidare är den tänkt att omfatta situationer där mer allmänna intressen berörs. Det kan vara fallet då någon ansöker om registrering av ett varumärke utan syfte att på ett lojalt sätt delta i konkurrensen mellan näringsidkare t.ex. om registrering sker av andra skäl än att innehavaren ska använda varumärket för att särskilja sina varor och tjänster.

Eftersom det nya absoluta registreringshindret är avsett att även träffa sådana situationer som omfattas av det hittillsvarande relativa hindret om ond tro, finns det inte något behov av att ha kvar det relativa hindret i varumärkeslagen. Som redan nämnts är det inte heller nödvändigt med hänsyn till direktivet att ha ett relativt registreringshinder om ond tro. Det relativa hindret i direktivet – som till sin ordalydelse avser ond tro i förhållande till förväxlingsbara varumärken som är skyddade i utlandet – är nämligen frivilligt för medlemsstaterna att införa.

En uttrycklig bestämmelse om varumärken som registreras av en agent eller en annan företrädare bör införas som ett relativt registreringshinder

Enligt artikel 5.3 b i varumärkesdirektivet ska ett varumärke inte registreras om det söks i eget namn av en agent eller en företrädare för innehavaren utan innehavarens tillstånd, om agenten eller företrädaren inte kan visa fog för sitt handlande. Om ett sådant varumärke har registrerats ska registreringen kunna hävas.

Bestämmelsen infördes först i 2015 års varumärkesdirektiv, men bygger på artikel 6 *septies* i Pariskonventionen den 20 mars 1883 för industriellt rättsskydd, som Sverige tillträtt. Syftet med regleringen

är att motverka missbruk av förtroendeplikten i affärsrelationer i samband med ansökningar om registrering av varumärken. Den tar sikte på situationer där någon företräder någon annans intressen och där det finns en lojalitetsskyldighet av ett eller annat slag.

I samband med att varumärkesdirektivet genomfördes i svensk rätt gjordes bedömningen att någon särskild reglering med anledning av bestämmelsen inte var nödvändig. Detta eftersom det relativa registreringshindret om ond tro ansågs tillämpligt i de aktuella situationerna. Vidare konstaterades att Sverige sedan tidigare ansetts uppfylla Pariskonventionens krav i detta avseende. (Se prop. 2017/18:267 s. 171 f.)

När det nu föreslås att det relativa registreringshindret om ond tro ska ersättas av ett absolut registreringshinder finns det dock anledning att på nytt överväga om det bör införas en särskild reglering i varumärkeslagen för de fall en agent eller en annan företrädare för varumärkesinnehavaren ansöker om registrering utan innehavarens tillstånd. Bestämmelsen om agenter och andra företrädare är som nämnts ett relativt registreringshinder i direktivet och hindret är obligatoriskt för medlemsstaterna. En skillnad mellan de absoluta och relativa hindren är att innehavaren av den rättighet som aktualiserar ett relativt hinder kan medge att registrering ändå sker (se artikel 5.5 i direktivet och 2 kap. 11 § varumärkeslagen). Någon motsvarande bestämmelse finns inte för de absoluta hindren. Mot den bakgrunden är det lämpligt att agentsituationen även fortsättningsvis omfattas av de relativa registreringshindren. Det bör därför införas en särskild bestämmelse för de aktuella situationerna.

Även i Danmark, Finland och Norge har en fristående bestämmelse för agentsituationen valts vid genomförandet av 2015 års direktiv. Genom denna ändring uppnås således större likhet med andra nordiska länder.

6 Ond tro som hinder för registrering av ett företagsnamn

Förslag: En generell bestämmelse som hindrar att ett företagsnamn registreras då ansökan har gjorts i ond tro ska föras in i lagen om företagsnamn bland de hinder mot registrering som motiveras av allmänna intressen. Bestämmelsen ska ersätta det hittillsvarande registreringshindret om ond tro.

Skälen för förslaget: Bestämmelser om företagsnamn och andra näringskännetecken finns i lagen (2018:1653) om företagsnamn. Lagen möjliggör för näringsidkare att få ensamrätt till ett näringskännetecken som näringsidkaren använder som benämning för sin verksamhet. Lagen följer i huvudsak varumärkeslagens struktur, men bygger inte – till skillnad från varumärkeslagen – på någon EU-gemensam reglering.

En allmän utgångspunkt är att de känneteckensrättsliga reglerna om skydd för näringskännetecken och varukännetecken bör samordnas i så hög grad som möjligt. Ibland finns det dock skäl att välja en annan lösning när det gäller företagsnamn, t.ex. på grund av hänsyn till företagsnamnets associationsrättsliga funktion (se prop. 2017/18:267 s. 204).

Bestämmelserna om hinder mot registrering i varumärkeslagen och lagen om företagsnamn är utformade på i huvudsak samma sätt. Några skäl att reglera registreringshindret på grund av ond tro på ett annat sätt i lagen om företagsnamn än i varumärkeslagen finns inte. En generell bestämmelse om ond tro bör därför införas som ett absolut registreringshinder även i lagen om företagsnamn. Bestämmelsen bör, på samma sätt som i varumärkeslagen, ersätta det hittillsvarande relativa registreringshindret om ond tro. Den nya bestämmelsen är tänkt att omfatta de situationer som omfattas av

den hittillsvarande bestämmelsen, men också situationer där en registrering strider mot mer allmänna intressen.

När det gäller frågan om det finns behov av en bestämmelse som reglerar de situationer där en agent eller en annan företrädare för huvudmannen ansöker om registrering i eget namn utan tillstånd bör dock en annan lösning väljas. Den situation som varumärkesdirektivet och Pariskonventionen tar sikte på är specifik för varumärkesregistreringar och aktualiseras inte på samma sätt vid registreringar av företagsnamn. Ett företagsnamn har på grund av sin associationsrättsliga funktion nämligen en närmare koppling till innehavaren än vad ett varumärke har – bland annat eftersom ett företagsnamn inte utan vidare kan överlåtas (jfr t.ex. 4 kap. 1 § lagen om företagsnamn). Det finns därför inte något behov av en bestämmelse om agenter och andra företrädare i lagen om företagsnamn.

7 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Förslag: Lagändringarna ska träda i kraft den 1 juli 2021.

De nya bestämmelserna i lagen om skydd för beteckningar på jordbruksprodukter och livsmedel ska tillämpas även på beteckningar som har fått skydd före ikraftträdandet. Bestämmelserna om skadestånd och spridning av information om dom i intrångsmål ska dock inte tillämpas på intrång, försök till intrång eller förberedelse till intrång som har skett före ikraftträdandet.

De nya bestämmelserna i varumärkeslagen ska tillämpas även på varumärken som har registrerats och ansökningar om registreringar som har gjorts före ikraftträdandet.

De nya bestämmelserna i lagen om företagsnamn ska tillämpas även på företagsnamn som har registrerats och ansökningar om registreringar som har gjorts före ikraftträdandet.

Skälen för förslagen

Lagen om skydd för beteckningar på jordbruksprodukter och livsmedel

Lagändringarna innebär att sanktionsbestämmelser införs vid intrång i den rätt till en beteckning som följer av anslutningsförordningen respektive frihandelsavtalet med Vietnam.

Det är en allmän princip inom immaterialrätten att ny lagstiftning blir tillämplig också på rättigheter som har uppkommit innan den nya lagstiftningen har trätt i kraft. Detta gäller även utan särskilt förordnande (se t.ex. prop. 2017/18:267 s. 214). Det innebär att lagändringarna blir tillämpliga även på beteckningar som har fått skydd före ikraftträdandet. Eftersom det är möjligt att en del beteckningar hinner få skydd innan lagändringarna har trätt i kraft är det av tyd-

lighetsskäl lämpligt att detta uttryckligen anges i en övergångsbestämmelse.

Nya bestämmelser om säkerhets- och skyddsåtgärder brukar som princip också bli tillämpliga direkt, dvs. även med avseende på intrång som har skett eller påbörjats före ikraftträdandet. Detsamma gäller för nya bestämmelser om vitesförbud (jfr prop. 2017/18:267 s. 218).

Bestämmelserna om s.k. korrigeringsåtgärder (t.ex. förstörande av varorna), informationsföreläggande och intrångsundersökning bör i enlighet med nämnda princip tillämpas vid intrång eller försök eller förberedelser till intrång som har begåtts före ikraftträdandet. Det är inte motiverat med någon avvikande lösning när det gäller vitesförbud, utan detta bör också vara möjligt att få till stånd även för åtgärder som har påbörjats före ikraftträdandet.

Det bör dock – i linje med allmänna principer – inte finnas någon rätt till ersättning i fråga om intrång som har skett före ikraftträdandet (jfr exempelvis prop. 2017/18:267 s. 218). I klagörande syfte bör detta komma till uttryck i en övergångsbestämmelse.

Bestämmelsen om spridning av information om dom i intrångsmål ger innehavaren rätt att begära att den som har gjort eller medverkat till ett intrång också ska stå kostnaden för informationsspridningen. Kostnadsansvaret ligger nära en form av ersättning till rättighetsinnehavaren. I likhet med rätten till skadestånd bör den bestämmelsen inte tillämpas om intrånget har skett före ikraftträdandet (jfr prop. 2017/18:267 s. 218). Även detta bör av klagörande skäl komma till uttryck i en övergångsbestämmelse.

Några andra övergångsbestämmelser behövs inte.

Varumärkeslagen och lagen om företagsnamn

Även när det gäller ändringarna i varumärkeslagen respektive lagen om företagsnamn bör det anges i en övergångsbestämmelse att lagen tillämpas på varumärken och företagsnamn som har registrerats före ikraftträdandet.

Lagändringarna bör även bli tillämpliga beträffande sådana ansökningar där beslut om registrering ännu inte har meddelats när ändringarna träder i kraft. Denna lösning – som valts i tidigare lagstiftningsärenden – medför att de sakliga förändringar som nu genom-

förs i fråga om ond tro, slår igenom på en gång. På så sätt undviks dubbla regelverk, vilket ökar tydligheten och förutsebarheten till fördel för användarna. (Se prop. 2009/10:225 s. 389 och 2017/18:267 s. 215.)

Lagändringarna innebär en viss utvidgning i förhållande till de befintliga reglerna när det gäller registreringshindret och hävningsgrunden om ond tro. Däremot innebär – som framgått – den nya bestämmelsen om agenter och andra företrädare inte någon saklig nyhet.

Det kan diskuteras om det bör införas en övergångsbestämmelse när det gäller hävning av en registrering på grund av ond tro eftersom förutsättningarna för att hindra en registrering i viss mån utökas. Den som har fått en registrering beviljad bör som utgångspunkt inte behöva riskera att registreringen hävs bara för att förutsättningarna för registrering ändras med ny lagstiftning. Med hänsyn till registreringshindrets natur finns det dock i det här fallet anledning för lagändringarna att omfatta också varumärken och företagsnamn som har registrerats före ikraftträdandet. Någon särskild övergångsbestämmelse för hävningssituationen bör därför inte införas.

Mot bakgrund av att lagändringarna inte innebär en förstärkning av den ensamrätt som en registrering innebär, bedöms det inte vara nödvändigt med några övergångsbestämmelser för åtgärder som har vidtagits eller rättigheter som har förvärvats före ikraftträdandet.

8 Konsekvenser

Bedömning: Förslagen bedöms ha positiva effekter för enskilda eftersom de innebär att skyddet för geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar stärks och eftersom reglerna om ond tro förtydligas. Förslagen medför inte några ökade kostnader för myndigheter och har inte betydelse för jämställdhetspolitikens genomförande.

Skälen för bedömningen

Konsekvenser för företag och andra enskilda

I lagen om skydd för beteckningar på jordbruksprodukter och livsmedel finns redan bestämmelser som gör varumärkeslagens sanktioner tillämpliga på beteckningar som skyddas av EU-förordningar och internationella avtal. Förslagen innebär att dessa sanktioner görs tillämpliga på beteckningar från tredjeländer som har fått skydd enligt anslutningsförordningen respektive frihandelsavtalet med Vietnam.

Förslagen bedöms ha positiva effekter för enskilda eftersom det blir lättare att ingripa mot varor som gör intrång och därigenom vilseleder konsumenter om varornas ursprung. När det gäller påverkan på svenska företag avser de nu aktuella beteckningarna främst varor som är typiska för länder utanför EU. Förslaget bedöms därför inte nämnvärt påverka just svenska företag.

Även förslagen som rör varumärkeslagen och lagen om företagsnamn bedöms ha positiva effekter för enskilda bland annat eftersom det blir lättare att hindra registreringar som är otillbörliga. Ändringarna innebär dessutom att EU-domstolens praxis bättre återspeglas

i lagstiftningen, vilket medför att enskilda får ett tydligare regelverk att förhålla sig till.

Konsekvenser för myndigheter

Förslagen som rör lagen om skydd för beteckningar på jordbruksprodukter och livsmedel bedöms inte innebära någon ökad arbetsbörda för domstolarna. Förslagen innebär visserligen ökade möjligheter att ingripa mot intrång vid domstol. Antalet mål i domstolarna som rör skyddade beteckningar är dock begränsat och förväntas inte öka nämnvärt med anledning av förslagen. Förslaget bedöms inte heller medföra några ökade kostnader för andra myndigheter.

När det gäller ändringarna i varumärkeslagen och lagen om företagsnamn är det inte helt ovanligt att ond tro görs gällande som hinder för en registrering. Förslagen innebär att så kan ske i några ytterligare fall än enligt hittillsvarande bestämmelser. Det bedöms dock inte leda till någon nämnvärd ökad arbetsbörda för registreringsmyndigheter eller domstolar.

9 Författningskommentar

9.1 Förslaget till lag om ändring i varumärkeslagen (2010:1877)

2 kap. Nationell registrering av varumärken

Hinder mot registrering på grund av hänsyn till allmänna intressen

7 § Ett varumärke får inte registreras om varumärket

1. strider mot lag eller annan författning eller mot goda seder eller allmän ordning,

2. är ägnat att vilseleda allmänheten i fråga om varans eller tjänstens art, kvalitet, geografiska ursprung eller någon annan omständighet,

3. utan tillstånd innehåller en sådan statlig eller internationell beteckning eller ett sådant kommunalt vapen som enligt lag eller annan författning inte får användas obehörigen som varumärke, eller något som lätt kan förväxlas med en sådan beteckning eller ett sådant vapen,

4. utan tillstånd innehåller ett sådant kännetecken som enligt lagen (2014:812) om skydd för kännetecken i den internationella humanitära rätten inte får användas obehörigen som varumärke, eller något som kan förväxlas med ett sådant kännetecken,

5. innehåller en ursprungsbeteckning, en geografisk beteckning, en beteckning för ett traditionellt uttryck för vin eller en beteckning för en garanterad traditionell specialitet, i den utsträckning beteckningen är skyddad enligt unionsrätten,

6. innehåller eller består av något som är ägnat att uppfattas som en geografisk beteckning för vin eller spritdrycker och märket avser vin eller spritdrycker av annat ursprung, eller

7. innehåller eller i väsentliga delar återger en äldre växtsortbenämning som avser en växtsort av samma eller närstående växtart, i den utsträckning växtsorten är skyddad enligt växtförädlarrättslagen (1997:306) eller unionsrätten.

Ett varumärke får inte heller registreras om ansökan om registrering gjordes i ond tro.

Ett kollektiv-, garanti- eller kontrollmärke får inte registreras om villkoren för märkets användning strider mot goda seder eller allmän ordning. Ett kollektivmärke som avses i 6 § får vidare inte registreras om villkoren inte tillåter medlemskap i sammanslutningen för alla som tillhandahåller sådana varor eller tjänster som märket avser och varorna eller tjänsterna har sitt ursprung i det geografiska område som märket avser.

Paragrafen innehåller bestämmelser om i vilka fall ett varumärke inte får registreras på grund av hänsyn till allmänna intressen, s.k. absoluta registreringshinder. Övervägandena finns i avsnitt 5.

Andra stycket, som är nytt, har sin motsvarighet i artikel 4.2 i varumärkesdirektivet. Enligt bestämmelsen får ett varumärke inte registreras om ansökan om registrering gjordes i ond tro. Ändringen innebär att ond tro införs som ett absolut registreringshinder. Bestämmelsen ersätter den hittillsvarande regleringen om ond tro i 8 § första stycket 4, som är ett s.k. relativt registreringshinder. Genom ändringen får regleringen om ond tro en mer generell utformning som ligger nära direktivets ordalydelse.

Begreppet ond tro har en självständig unionsrättslig innebörd och styrs därför främst av EU-domstolens praxis. Begreppet har samma innebörd såväl i varumärkesdirektivet som i EU:s varumärkesförordning¹, i vilken ond tro utgör en grund för hävning av registreringar av EU-varumärken (artikel 59.1 b). (Se t.ex. EU-domstolens dom av den 29 januari 2020, Sky m.fl., mål C-371/18, EU:C:2020:45, punkt 73.) Ond tro har i ljuset av detta en delvis annan betydelse i varumärkesrätten än vad begreppet vanligen har i den allmänna förmögenhetsrätten. Begreppet tar här närmast sikte på någon form av illvilja eller affärsmässig otillbörlighet (se Patent- och marknadsöverdomstolens beslut av den 22 maj 2019 i mål PMÖÄ 5441-17).

Avgörande vid bedömningen av om ond tro föreligger är de omständigheter som förelåg vid tidpunkten för ansökan om registrering av varumärket. Vid bedömningen ska beaktas samtliga relevanta omständigheter i det enskilda fallet. EU-domstolen har i sin praxis pekat på vissa omständigheter som särskilt ska beaktas. Bland dessa ingår om sökanden kände till eller borde ha känt till att någon annan använder ett identiskt eller liknande kännetecken för identiska eller

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1001 av den 14 juni 2017 om EU-varumärken.

liknande varor eller tjänster och om sökandens avsikt med registreringen var att hindra tredje man från att använda det sökta kännetecknet. (Se EU-domstolens domar av den 11 juni 2009, Chokoladenfabriken Lindt & Sprüngli, mål C-529/07, EU:C:2009:361 och den 27 juni 2013, Malaysia Dairy Industries, mål C-320/12, EU:C:2013:435.)

Ond tro kan även föreligga i situationer där det sökta varumärket inte är förväxlingsbart med ett kännetecken som används av någon annan. Av EU-domstolens praxis följer att bestämmelsen kan vara tillämplig då en ansökan om registrering görs utan att innehavaren har för avsikt att använda varumärket för sådana varor eller tjänster som ansökan avser. Enligt domstolen krävs i dessa fall att sökanden antingen haft för avsikt att skada någon annans intressen i strid med god affärssed eller haft för avsikt att – i förhållande till tredje män i allmänhet – få en ensamrätt i strid med ett varumärkes grundläggande funktioner (se EU-domstolens domar av den 12 september 2019, Koton, mål C-104/18 P, EU:C:2019:724 och den 29 januari 2020, Sky m.fl., mål C-371/18).

Det nya registreringshindret är alltså avsett att träffa både sådana situationer som omfattas av det hittillsvarande relativa registreringshindret i 8 § första stycket 4, och situationer där mer allmänna intressen hänförliga till varumärkessystemet berörs. Även om regleringen nu får ett bredare tillämpningsområde torde den även fortsättningsvis ha sin största betydelse i de fall där sökanden vet om att kännetecknet kan förväxlas med ett kännetecken som används av någon annan.

Registreringshindret gäller generellt och är inte begränsat till förhållanden i Sverige utan kan till exempel avse sökandens onda tro i förhållande till användning av ett kännetecken i ett annat land.

Av 3 kap. 1 § första stycket 1 följer att sökandens onda tro också är en grund för hävning av registreringen av ett varumärke.

Hinder mot registrering på grund av andra rättigheter

8 § Ett varumärke får inte registreras om varumärket

1. är identiskt med ett äldre varukännetecken för varor eller tjänster av samma slag,

2. är identiskt med eller liknar ett äldre varukännetecken för varor eller tjänster av samma eller liknande slag, om det finns en risk för förväxling,

inbegripet risken för att användningen av varumärket leder till uppfattningen att det finns ett samband mellan den som använder varumärket och innehavaren av varukännetecknet, *eller*

3. är identiskt med eller liknar ett äldre varukännetecken som är känt inom en betydande del av omsättningskretsen, och användningen av varumärket utan skälig anledning skulle dra otillbörlig fördel av eller vara till skada för varukännetecknets särskiljningsförmåga eller anseende, oavsett om användningen avser varor eller tjänster av samma, liknande eller annat slag.

Med ett varukännetecken avses i första stycket 1–3

1. ett varumärke som är registrerat enligt detta kapitel,
2. ett varumärke som är registrerat genom en internationell varumärkesregistrering som enligt 5 kap. fått giltighet i Sverige,
3. ett varukännetecken som är inarbetat, om det inarbetade skyddet gäller inom en väsentlig del av landet, samt
4. ett EU-varumärke.

Ett varumärke får inte heller registreras om ansökan görs i eget namn av en agent eller en annan företrädare för en innehavare av ett varukännetecken och ansökan avser innehavarens kännetecken. Varumärket får dock registreras om företrädaren har innehavarens tillstånd eller annars har giltiga skäl för sitt handlande.

Paragrafen behandlar sådana relativa registreringshinder som består av äldre varukännetecken av olika slag. Övervägandena finns i avsnitt 5.

Den hittillsvarande bestämmelsen i *första stycket 4* om ond tro som relativt registreringshinder tas bort. I stället införs en mer generell bestämmelse om ond tro som ett absolut registreringshinder i 7 § andra stycket.

Tredje stycket är nytt och har sin motsvarighet i artikel 5.3 b i varumärkesdirektivet. Bestämmelsen innehåller ett särskilt registreringshinder för de fall en agent eller en annan företrädare ansöker om registrering av ett varumärke i eget namn, utan tillstånd från innehavaren av varukännetecknet och utan att agenten eller företrädaren har giltiga skäl för sitt handlande.

En motsvarande regel finns i artikel 8.3 i EU:s varumärkesförordning. Regleringen bygger på artikel 6 *septies* i Pariskonventionen den 20 mars 1883 för industriellt rättsskydd, SÖ 1970:60. Syftet med regleringen är att motverka missbruk av förtroendeplikten i affärsrelationer.

Bestämmelsens utformning ligger nära ordalydelsen i direktivet och följaktligen även den närmast likalydande bestämmelsen i varumärkesförordningen. Den praxis som har utvecklats rörande bestämmelsen i förordningen kan därför i många fall också vara relevant i fråga om tolkningen av direktivet.

Begreppen agent och företrädare är avsedda att ha en vid innebörd. De innefattar alla typer av avtalsförhållanden där den ena parten representerar den andras intressen oavsett hur förhållandet formellt betecknas. En förutsättning är att det finns en lojalitetskyldighet av ett eller annat slag. Det kan typiskt sett omfatta t.ex. återförsäljare, licenstagare, konsulter och juridiska ombud. Rena kundförhållanden omfattas dock inte. (Jfr t.ex. Tribunalens dom av den 14 februari 2019, Mouldpro, T-796/17, EU:T:2019:88.)

Bestämmelsen förutsätter att agentens eller företrädarens ansökan avser ett varukännetecken som huvudmannen innehar. Bestämmelsen ansluter nära till direktivet och det blir därför främst en fråga för rättstillämpningen och ytterst EU-domstolen att precisera den närmare innebörden och räckvidden av registreringshindret. Enligt Tribunalens praxis avser hindret äldre rättigheter som är identiska med det sökta märket (se Tribunalens dom av den 15 oktober 2018, John Mills, T-7/17, EU:T:2018:679).

Bestämmelsen begränsar sig inte endast till registrerade varumärken, utan även inarbetade varukännetecken kan omfattas. Skyddet för det innehavda varukännetecknet behöver inte heller ha uppkommit i Sverige. Det kan också vara fråga om EU-varumärken eller varumärken som har fått skydd i andra länder. I den praktiska tillämpningen kan det antas att bestämmelsen främst kommer att få sin betydelse när det gäller just agenter eller andra företrädare för innehavare av varukännetecken som är skyddade i utlandet eftersom en innehavare av ett varukännetecken som är skyddat i Sverige i många fall i stället kan göra gällande registreringshindren enligt första stycket.

Vidare gäller att agenten eller företrädaren ska ansöka om registrering av varumärket i eget namn. Med detta avses att det är agenten eller företrädaren som anges som sökande i ansökan om registrering till Patent- och registreringsverket.

Registreringshindret förutsätter att agenten eller företrädaren inte har tillstånd från innehavaren eller inte på annat sätt har giltiga skäl för sitt handlande. Det är sökanden som ska visa att han eller

hon har haft tillstånd till att ansöka om registreringen eller att det finns giltiga skäl, till exempel genom ett avtal eller liknande med innehavaren. Det ankommer dock normalt på innehavaren att visa att sökanden har agerat som agent eller företrädare.

Ändringar i ett registrerat varumärke

Ändring av villkor för användning av kollektiv-, garanti- eller kontrollmärken

33 § Om det efter registreringen görs någon ändring av de villkor som gäller för att ett kollektiv-, garanti- eller kontrollmärke ska få användas, ska innehavaren anmäla detta till Patent- och registreringsverket.

De ändrade villkoren ska föras in i varumärkesregistret och kungöras, under förutsättning att de villkor som gäller för varumärkets användning fortfarande uppfyller kraven i 1 § andra stycket och att det inte finns något hinder mot att föra in de ändrade villkoren enligt 7 § tredje stycket.

Paragrafen innehåller bestämmelser om ändring av villkor för användning av kollektiv-, garanti- och kontrollmärken.

Ändringen i *andra stycket* är redaktionell.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

1. Denna lag träder i kraft den 1 juli 2021.

2. De nya bestämmelserna tillämpas även på varumärken som har registrerats och ansökningar om registreringar som har gjorts före ikraftträdandet.

Övervägandena finns i avsnitt 7.

Enligt *punkt 1* ska lagändringarna träda i kraft den 1 juli 2021.

I *punkt 2* anges att de nya bestämmelserna är tillämpliga även på varumärken som har registrerats före ikraftträdandet. Detta överensstämmer med den inom immaterialrätten allmänna principen om att ny lagstiftning är tillämplig även på äldre rättigheter. Att ändringarna ska tillämpas även på redan registrerade varumärken medför att en registrering som strider mot de nya bestämmelserna i förekommande fall kan angripas efter ikraftträdandet genom hävning.

Den nya lagen ska också tillämpas på ansökningar om registreringar som har gjorts före ikraftträdandet. Det innebär att redan ingivna registreringsansökningar som inte har avgjorts vid lagens ikraftträdande ska handläggas enligt de nya bestämmelserna.

9.2 Förslaget till lag om ändring i lagen (2018:1653) om företagsnamn

2 kap. Registrering av företagsnamn

Hinder mot registrering på grund av hänsyn till allmänna intressen

2 § Ett företagsnamn får inte registreras om företagsnamnet

1. strider mot lag eller annan författning eller mot goda seder eller allmän ordning,

2. utan tillstånd innehåller en sådan statlig eller internationell beteckning som enligt lag eller annan författning inte får användas obehörigen som företagsnamn, eller något som lätt kan förväxlas med en sådan beteckning,

3. utan tillstånd innehåller ett sådant kännetecken som enligt lagen (2014:812) om skydd för kännetecken i den internationella humanitära rätten inte får användas obehörigen som företagsnamn, eller något som kan förväxlas med ett sådant kännetecken,

4. innehåller eller i väsentliga delar återger en äldre växtsortbenämning som avser en växtsort av samma eller närstående växtart, i den utsträckning växtsorten är skyddad enligt växtförädlarrättslagen (1997:306) eller unionsrätten, eller

5. i annat fall är ägnat att vilseleda allmänheten.

Ett företagsnamn får inte heller registreras om ansökan om registrering gjordes i ond tro.

Paragrafen innehåller bestämmelser om i vilka fall ett företagsnamn inte får registreras på grund av hänsyn till allmänna intressen, s.k. absoluta registreringshinder. Övervägandena finns i avsnitt 6.

Andra stycket är nytt och motsvarar 2 kap. 7 § andra stycket varumärkeslagen (2010:1877), se kommentaren till den paragrafen. Förevarande bestämmelse är avsedd att omfatta motsvarande situationer som regleringen i varumärkeslagen.

Bestämmelsen ersätter det hittillsvarande relativa registreringshindret i 3 § 4 om ond tro.

Hinder mot registrering på grund av andra rättigheter

3 § Ett företagsnamn får inte registreras om företagsnamnet

1. är identiskt med ett äldre näringskännetecken för verksamhet av samma slag,

2. är identiskt med eller liknar ett äldre näringskännetecken för verksamhet av samma eller liknande slag, om det finns en risk för förväxling, inbegripet risken för att användningen av företagsnamnet leder till uppfattningen att det finns ett samband mellan den som använder företagsnamnet och innehavaren av näringskännetecknet, *eller*

3. är identiskt med eller liknar ett äldre näringskännetecken som är känt inom en betydande del av omsättningskretsen, och användningen av företagsnamnet utan skälig anledning skulle dra otillbörlig fördel av eller vara till skada för näringskännetecknets särskiljningsförmåga eller anseende, oavsett om användningen avser verksamhet av samma, liknande eller annat slag.

Paragrafen innehåller bestämmelser om äldre näringskännetecken som registreringshinder, s.k. relativa registreringshinder. Övervägandena finns i avsnitt 6.

Ändringen innebär att bestämmelsen om ond tro som relativt registreringshinder i punkt 4 tas bort. I stället införs en mer generell bestämmelse om ond tro som ett absolut registreringshinder i 2 § andra stycket.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

1. Denna lag träder i kraft den 1 juli 2021.

2. De nya bestämmelserna tillämpas även på företagsnamn som har registrerats och ansökningar om registreringar som har gjorts före ikraftträdandet.

Övervägandena finns i avsnitt 7.

Enligt *punkt 1* ska lagändringarna träda i kraft den 1 juli 2021.

I *punkt 2* anges att de nya bestämmelserna tillämpas även på företagsnamn som har registrerats före ikraftträdandet. Detta överensstämmer med den inom immaterialrätten allmänna principen att nya regler tillämpas även på äldre rättigheter. Att ändringarna ska tillämpas även på redan registrerade företagsnamn kan medföra att

en registrering som strider mot de nya bestämmelserna i förekommande fall kan angripas efter ikraftträdandet genom hävning.

Den nya lagen tillämpas också på ansökningar om registreringar som har gjorts före ikraftträdandet. Det innebär att redan ingivna registreringsansökningar som inte har avgjorts vid lagens ikraftträdande ska handläggas enligt de nya bestämmelserna.

9.3 Förslaget till lag om ändring i lagen (2018:1654) om skydd för beteckningar på jordbruksprodukter och livsmedel

Beteckningar som skyddas enligt EU-förordningar

1 § Bestämmelserna i 8 kap. 3–8 §§, 9 kap. och 10 kap. 9 § varumärkeslagen (2010:1877) ska tillämpas vid intrång i den rätt till en beteckning som följer av

1. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 110/2008 av den 15 januari 2008 om definition, beskrivning, presentation och märkning av, samt skydd av geografiska beteckningar för, spritdrycker, samt om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 1576/89, i den ursprungliga lydelsen,

2. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1151/2012 av den 21 november 2012 om kvalitetsordningar för jordbruksprodukter och livsmedel, i den ursprungliga lydelsen,

3. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013 av den 17 december 2013 om upprättande av en samlad marknadsordning för jordbruksprodukter och om upphävande av rådets förordningar (EEG) nr 922/72, (EEG) nr 234/79, (EG) nr 1037/2001 och (EG) nr 1234/2007, i den ursprungliga lydelsen,

4. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 251/2014 av den 26 februari 2014 om definition, beskrivning, presentation och märkning av, samt skydd av geografiska beteckningar för, aromatiserade vinprodukter och om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 1601/91, i den ursprungliga lydelsen, *eller*

5. *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1753 av den 23 oktober 2019 om unionens åtgärder efter anslutningen till Genèveakten inom Lissabonöverenskommelsen om ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar, i den ursprungliga lydelsen.*

Paragrafen behandlar sanktioner vid intrång i vissa beteckningar som är skyddade inom EU enligt ett antal angivna förordningar. Övervägandena finns i avsnitt 3.3.

Enligt de EU-förordningar som anges i paragrafen kan ursprungsbeteckningar, geografiska beteckningar, beteckningar för traditionella uttryck för vin och för garanterade traditionella specialiteter skyddas genom registrering hos Europeiska kommissionen. Förordningarna omfattar skydd av beteckningar för vin, spritdrycker, aromatiserade viner, jordbruksprodukter och livsmedel.

Den nya *punkten 5* innebär att beteckningar som skyddas inom EU enligt anslutningsförordningen nu också omfattas av lagen. Enligt förordningen kan geografiska beteckningar och ursprungs-beteckningar som skyddas enligt Genèveakten skyddas inom unionen efter beslut av kommissionen. Vilka beteckningar som avses beskrivs i avsnitt 3.1 och 3.2.

Hänvisningen till anslutningsförordningen avser förordningen i dess ursprungliga lydelse, s.k. statisk hänvisning.

Innehavaren av en beteckning som omfattas av anslutningsförordningen kan därmed göra gällande varumärkeslagens bestämmelser om skadestånd och andra sanktioner vid intrång i rätten till beteckningen. De bestämmelser i varumärkeslagen som blir tillämpliga avser vitesförbud (8 kap. 3 §), skadestånd (8 kap. 4–6 §§), vissa åtgärder med egendom och hjälpmedel (8 kap. 7 §), spridning av information om dom i aktuella mål (8 kap. 8 §), informationsföreläggande (9 kap. 1–4 §), intrångsundersökning (9 kap. 5–13 §§) och behandling av personuppgifter (10 kap. 9 §).

Beteckningar som skyddas enligt internationella avtal

2 § Bestämmelserna i 8 kap. 3–8 §§, 9 kap. och 10 kap. 9 § varumärkeslagen (2010:1877) ska också tillämpas vid intrång i den rätt till en beteckning som följer av

1. frihandelsavtalet mellan Europeiska unionen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Republiken Korea, å andra sidan, av den 6 oktober 2010 (EUT L 127, 14.5.2011, s. 6),

2. handelsavtalet mellan Europeiska unionen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Colombia, Peru och Ecuador, å andra sidan, av den 26 juni 2012 (EUT L 354, 21.12.2012, s. 3 och EUT L 356, 24.12.2016, s. 3),

3. avtalet om upprättande av en associering mellan Europeiska unionen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Centralamerika, å andra sidan, av den 29 juni 2012 (EUT L 346, 15.12.2012, s. 3),

4. associeringsavtalet mellan Europeiska unionen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Ukraina, å andra sidan, av den 27 juni 2014 (EUT L 161, 29.5.2014, s. 3),

5. associeringsavtalet mellan Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen och deras medlemsstater, å ena sidan, och Republiken Moldavien, å andra sidan, av den 27 juni 2014 (EUT L 260, 30.8.2014, s. 4),

6. associeringsavtalet mellan Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen och deras medlemsstater, å ena sidan, och Georgien, å andra sidan, av den 27 juni 2014 (EUT L 261, 30.8.2014, s. 4),

7. det övergripande avtalet om ekonomi och handel (CETA) mellan Kanada, å ena sidan, och Europeiska unionen och dess medlemsstater, å andra sidan, av den 30 oktober 2016 (EUT L 11, 14.1.2017, s. 23),

8. avtalet mellan Europeiska unionen och Japan om ett ekonomiskt partnerskap, av den 17 juli 2018 (EUT L 330, 27.12.2018, s. 3), *eller*

9. frihandelsavtalet mellan Europeiska unionen och socialistiska republiken Vietnam av den XX 2020 (EUT L XX).

Paragrafen behandlar sanktioner vid intrång i vissa beteckningar som är skyddade inom EU enligt ett antal angivna internationella avtal där EU är part. Övervägandena finns i avsnitt 4.

Punkt 9 är ny. Ändringen innebär att beteckningar som skyddas inom EU enligt frihandelsavtalet mellan Europeiska unionen och Vietnam nu också omfattas av lagen. Innehavaren av en sådan beteckning som skyddas inom EU enligt avtalet kan därmed göra gällande varumärkeslagens bestämmelser om skadestånd och andra sanktioner vid intrång i rätten till beteckningen.

De bestämmelser i varumärkeslagen som blir tillämpliga avser vitesförbud (8 kap. 3 §), skadestånd (8 kap. 4–6 §§), vissa åtgärder med egendom och hjälpmedel (8 kap. 7 §), spridning av information om dom i aktuella mål (8 kap. 8 §), informationsföreläggande (9 kap. 1–4 §§), intrångsundersökning (9 kap. 5–13 §§) och behandling av personuppgifter (10 kap. 9 §).

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

1. Denna lag träder i kraft den 1 juli 2021.

2. De nya bestämmelserna tillämpas även på beteckningar som har fått skydd före ikraftträdandet.

3. De nya bestämmelserna som avser hänvisningen till 8 kap. 4–6 och 8 §§ varumärkeslagen (2010:1877) tillämpas inte på intrång, försök till intrång eller förberedelse till intrång som skett före ikraftträdandet.

Övervägandena finns i avsnitt 7.

Enligt *punkt 1* ska lagändringarna träda i kraft den 1 juli 2021.

I *punkt 2* anges huvudregeln att de nya bestämmelserna ska tillämpas även på beteckningar som fått skydd före ikraftträdandet.

Detta överensstämmer med den inom immaterialrätten allmänna principen om att ny lagstiftning är tillämplig även på äldre rättigheter.

Innehavaren av en beteckning som skyddas enligt anslutningsförordningen eller av frihandelsavtalet med Vietnam har formellt sett en ensamrätt som gäller här i landet oberoende av lagändringarna; ensamrätten gäller direkt i enlighet med frihandelsavtalet eller med beslut som fattas enligt anslutningsförordningen. Genom ändringarna i 1 och 2 §§ införs nya sanktionsbestämmelser vid intrång i rätten till sådana beteckningar.

Av *punkt 3* följer att de bestämmelser i varumärkeslagen som rör skadestånd (8 kap. 4–6 §§) och spridning av information om dom i mål om intrång (8 kap. 8 §) inte tillämpas om intrånget, eller försöket eller förberedelsen, har skett före ikraftträdandet. Bestämmelserna i varumärkeslagen om åtgärder som avser intrångsgörande varor (8 kap. 7 §), informationsföreläggande (9 kap. 1–4 §§) och intrångsundersökning (9 kap. 5–13 §§) är däremot tillämpliga, även om det är fråga om intrång som har skett innan lagändringarna trätt i kraft. Också bestämmelsen om vitesförbud (8 kap. 3 §) är tillämplig vid intrång som har påbörjats före ikraftträdandet av lagen (jfr prop. 2017/18:267 s. 301 och 302).